Anul III. — Nr. 2. Maiu 1937.

INSEMNĂRI SOCIOLOGICE

Apar odată pe lună.

Director: TRAIAN BRĂILEANU,
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuţi.

CUPRINSUL

ARTICOLE

I. Traian Brăileanu: Adevărata democraţie.
II. Th. Fecioru: Intre politic şi sacerdoţiu.
III. Barbu Sluşanschi: Ura de clasă şi ura de rasă.
IV. N. Roşca: Adevărata primejdie a literaturii evreeşti.
V. George Macrin: „Exterminarea bătrînilor".

REDACŢIA: Cernăuţi, str. General Berthelot 5.
ADMINISTRAŢIA (Profesor Constantin Zoppa): Cernăuţi, str. Baltinester 15.
Abonamentul pentru 1 an . . . . . Lei 60
Exemplarul . . . . . „ 5

Tipografia Mitropolitul Silvestru, Cernăuţi.

www.dacoromanica.ro

REVISTA CĂRŢILOR

Vasile Marin — Crez de Generaţie.
Mihail Manoilesco — Le Parti unique.
Radu I. Paul — Viaţa Estetică.
Leca Morariu — Dela noi.
Pompiliu Preca — Scurtă expunere a Filosofiei lui Vasile Conta.

REVISTA REVISTELOR

Revista de pedagogie: Director C. Narly, An. VII, caetul 1.
Rînduiala: Redactori D. C. Amzăr, Ernest Bernea, Ion I. Ioniţă, Ion Sămărineanu.
Libertatea: Director sufletesc † I. Ion Moţa. director vremelnic Pr Ioan Moţa.
Jurnal de Psihotehnică: Director C. Rădulescu Motru, redactori I. M. Nestor şi G. C. Bontilă.

Fiecare număr va avea cel puţin 32 pagini.
Manuscrisele nu se înapoiază.

www.dacoromanica.ro

ANUL III. Nr. 2. Mai, 1937.

Insemnări Sociologice

Director: TRAIAN BRĂILEANU,
profesor de Sociologie la Universitatea din Cernăuți.

Adevărata democrație

I.

Departe, dincolo de lumea noastră mărginită și trecătoare, veghează *Istoria* și sapă cu daltă de oțel pe lespede de granit toate întîmplările din Univers. Nimic nu-i scapă, nicio faptă, nicio mișcare, nicio schimbare. Zadarnic deci politicienii noștri au instituit cenzura: pentru Istorie nimic nu poate rămînea ascuns.

Cei ce vor veni după noi își vor putea explica evenimentele de azi cu mult mai bine decît noi cari sîntem opriți de vălul cenzurii de a vedea lucrurile așa cum sînt în adevăr. Ei vor putea pătrunde pînă la cauzele întîmplărilor, pînă la motivele cele mai ascunse ale faptelor oamenilor noștri conducători. Ei vor putea cunoaște, dece închisorile sînt așa de primitoare pentru cei ce se zbat pentru mîntuirea neamului romînesc, dece granițele Statului nostru au fost așa de larg deschise pentru hoardele jidovești venite din toată lumea, dece tineretul romîn a fost oprit să zidească biserici, să ridice cruci, să ajute cu truda brațelor sale pe cei săraci și oropsiți de soartă.

Dar conducătorii noștri se mîngăe cu gîndul că cenzura îi va închide și *Istoriei* drumul spre găsirea adevărului.

Ei cred că pot cenzura și Istoria, că-i pot dosi anumite fapte prescriindu-i poate chiar o interpretare și explicare a evenimentelor în conformitate cu interesele lor de azi și în conformitate cu dorința lor de a apărea posterității altfel decum sînt în realitate.

Ori, istoricii pot fi înșelați, cel puțin unii istorici, dar nicidecum *Istoria.*

www.dacoromanica.ro

Căci dacă ar putea, ar face-o, aşa cum au făcut-o alţii înaintea lor. Istoria ne dă doar destule pilde, ca să ştim că au existat guvernanţi cari au avut nevoie de teroare, precum şi că au fost guvernanţi cari, bucurîndu-se de încrederea mulţimii, n'au avut nevoie de măsuri de constrîngere, de închisori şi cenzură.

Ni se va spune poate că nu guvernanţii, ci mulţimea guvernată e rea, demoralizată, nedisciplinată şi dispusă spre răzvrătire, astfel că bunii cîrmuitori sînt nevoiţi, chiar în interesul mulţimii, să aplice măsuri de constrîngere

E vechea teorie a lui Machiavel — dar cu o mică modificare. El, anume, nu credea că atunci cînd mulţimea e rea, ea poate fi condusă de oameni buni, ci numai de oameni mai răi decît ea.

Dar din această încurcătură teoretică trebue să ieşim într'un fel sau altul, mai ales că şi politica practică cere cu tot dinadinsul o deslegare a acestei probleme.

II.

E vorba de *mişcarea legionară*. Ea se bucură de o atenţie deosebită a guvernanţilor noştri. Legionarii sînt consideraţi ca premejdioşi ordinei publice şi împotriva lor *bunii* şi *virtuoşii* noştri guvernanţi au luat cele mai severe măsuri pentru a-i opri să activeze în viaţa politică. S'a recunoscut, ce-i drept, în mod formal, existenţa partidului „Totul pentru Ţară", dar în realitate acestui partid i se pun în cale toate piedicile posibile pentru a-i zădărnici acţiunea normală, subt pretextul că acest *partid* ar fi identic cu *Legiunea*.

In cei doi ani de apariţie a revistei noastre, noi ne-am străduit să arătăm care este drumul Legiunii în viaţa naţiunii noastre. Intre timp au apărut cîteva cărţi cari au adus lumină deplină asupra Legiunii. *Cranii de lemn* de *Ion I. Moţa*, *Pentru Legionari* de *Corneliu Z. Codreanu*, *Crez de generaţie* de *Vasile Marin* sunt cărţile de temelie cari au lămurit în întregime acţiunea Legiunii. Dar mai mult: *Ion I. Moţa* şi *Vasile Marin*

www.dacoromanica.ro

au răsturnat prin jertfa vieţii lor toate piedicile ce mai stăteau în calea biruinţei legionare. Ei au dat dovada că programul Legiunii nu este programul unui *partid politic*, ci e programul de viaţă al întregului neam romînesc. Aşa fiind, partidul „Totul pentru Ţară" s'a adeverit a fi organul executiv al Legiunii în sfera politică, *avînd ca scop desăvîrşirea Statului naţional romîn*, în hotarele dobîndite prin jertfa eroilor căzuţi în marele războiu.

Mişcarea legionară nu-şi găseşte deci singura expresie în organizaţia politică a partidului „Totul pentru Ţară" ci ea cuprinde toate năzuinţele de înoire şi creare ale naţiei romîneşti In religie, morală, în literatură şi arte, în ştiinţă, în vtaţa economică, în politică, legionarii înaintează victorioşi. Ceea ce n'au înţeles politicienii noştri, cum în general politienii tuturor vremurilor şi timpurilor n'au înţeles astfel de mişcări *totalitare*, de renaştere integrală a neamurilor. Naţionalismul legionar nu este nici numai economic, cum era cel liberal (cuprins în doctrina cuzistă), nici numai politic cum este fascismul italian şi, în mare parte, naţional-socialismul german, ci el este totalitar, în adevăratul înţeles al cuvîntului.

Se înşeală aşa cum s'au înşelat politicienii romani crezînd că prin mijloace *politice* se poate opri biruinţa creştinismului, a unei mişcări care cuprinsese doar toate manifestările vieţii umane în cuprinsul imperiului.

Şi într'adevăr, naţionalismul legionar reprezintă o întoarcere la creştinism, răscolirea şi pregătirea sufletelor pentru clădirea unei *comunităţi romîneşti* omogene din toate punctele de vedere.

Şi aşa cum în sfîrşit elita socială din imperiul roman a devenit creştină, fie prin infiltraţie sau înlocuire, aşa şi elita noastră socială trebue să devie legionară. Adică toate categoriile elitei sociale: preoţii, filosofii (educatorii), poeţii şi artiştii, bancherii şi industriaşii, oamenii politici — toţi vor trebui să devie naţionalişti integrali, deci legionari.

Constatăm că Legiunea a pătruns în elita socială romînească şi, în unele domenii, a ocupat poziţii înaintate. Vechea elită a trebuit să se retragă sau *să se convertească*. Doar în domeniul economic şi politic, ea îşi apară cu îndîrjire ultimile întărituri. Aci au găsit, cum ştim, aliaţi devotaţi — toată hoarda barbară iudeo-comunistă, pe toţi demagogii plătiţi de jidani.

www.dacoromanica.ro

De aici din citadela politică, împrejmuită de zidurile finanței jidovești, ei fac ieșiri și atacă Legiunea, o hărțuesc cu trupe de mercenari, trimit iscoade și caută a cumpăra trădători.

III.

Dar politicienii noștri susțin că ei luptă nu numai împotriva „extremiștilor" de dreapta ci și împotriva extremiștilor de stînga! Cu aceleași mijloace: Dar am mai spus-o și o spunem: împotriva ideologiilor nu se poate lupta Deci guvernanții noștri ar trebui să înțeleagă odată că pentru a combate și înfrînge în Statul nostru comunismul (= naționalismul jidovesc) nu există decît un singur mijloc: naționalismul romînesc, în toate domeniile de manifestare a vieții sociale. Ori, cum poate fi distrus comunismul, oprindu-se desfășurarea forțelor naționaliste?

Un exemplu pentru toate. Propaganda comunistă își găsește cel mai prielnic teren în întreprinderile industriale, în ateliere și în organizațiile muncitorești. De ce? *Fiindcă aproape toate aceste întreprinderi, ateliere și organizații sînt conduse de jidani.* Legionarii au organizat taberele de muncă, pentru a înfrăți clasele sociale romînești, pentru a opri propagarea dogmei comuniste despre „lupta de clasă" și „dictatura proletariatului". Guvernanții noștri au oprit taberele de muncă legionare, dar au lăsat deschise taberele de muncă organizate de jidani, adică fabricile și atelierele jidovești, lăsînd să funcționeze și sindicatele muncitorești conduse de jidani. Dar s'a legiferat „munca de folos obștesc"! N'avem nimic de obiectat. Însă pentru lupta *anticomunistă* această măsură n'are nicio importanță și nu poate avea niciun efect. E ca și cum guvernul ar concentra pe toți poeții împunîndu-le să facă poezii „democratice", liberale sau țărăniste, pentru a înăbuși poezia legionară. Literatura democraților va muri și fără intervenția Academiei Romîne și nu prin intervenția ei, ci prin renașterea și înflorirea literaturii romînești în Țara legionară! Nu numai pornografia democrato-iudeo-comunistă, ci toată porcăria, și cea politică, a acestei alianțe sinistre va fi stîrpită de mișcarea legionară. Gestul Academiei n'a făcut decît să arate că spiritul legionar a pătruns și în această înaltă instituție.

www.dacoromanica.ro

Deci primenire, viaţă nouă, curată, romînească în toate aşezămintele sociale. Aşa fiind, nici fortăreţele economice şi politice ale „democraţiei“ nu vor putea rezista multă vreme. Ele vor trebui să-şi deschidă porţile încuiate cu cele două lacăte „democratice“: În locul acestor fortăreţe se va construi casa largă, deschisă şi fără secrete a adevăratei democraţii legionare. Elita legionară, pentru a-şi păstra prestigiul, nu va avea nevoie nici

— deoarece ea a adoptat, în conducerea politică, normele lui Plutarc.

IV.

Oamenii politici îşi pot dobîndi influenţă asupra mulţimii numai printr'o viaţă virtuoasă şi dedicată muncii. Cînd Themistocles, expune Plutarc (Scrieri morale: Precepte politice — Πολιτικὰ παραγγέλματα), avu de gînd să se dedice politicei, a renunţat la băutură şi ospeţe, ducînd o viaţă foarte sobră şi muncind şi nopţile; totaşa Pericle şi-a schimbat, în acelaş scop, purtarea şi felul de traiu. Deci omul politic trebue să-şi formeze cu îngrijire caracterul şi moravurile, pentru ca să fie ferit de orice mustrare şi faimă rea. Căci oamenii politici nu trebue să răspundă numai pentru vorbele şi faptele lor publice; ci şi masa lor, patul lor, traiul lor conjugal, toate plăcerile şi ocupaţiile lor sunt expuse curiozităţii poporului. Dar nu numai defecte mari pot scădea prestigiul oamenilor politici, ci şi lucruri neînsemnate: „deoarece marea mulţime crede că guvernarea şi administrarea afacerilor publice sînt lucruri atît de importante şi înalte, încît trebue să fie lipsite de orice defecte şi imperfecţiuni“.

„Cu drept cuvînt deci a cîştigat mare laudă acel demagog roman, Livius Drusus, care, cum casa sa era aşa construită încît din multe părţi vecinii puteau vedea ce se petrece înăuntru şi cum un arhitect s'a oferit să înlăture acest defect pentru suma de numai cinci talanţi, i-a răspuns: *Zece talanţi îţi voiu da, dacă îmi vei face întreaga mea casă aşa de străvezie încît toţi cetăţenii să poată vedea cum trăiesc*“.

Dar nu numai atît! Dela un om lipsit de virtute şi prestigiu, mulţimea nu vrea să primească sfaturi nici chiar dacă sînt bune. „Cînd pe vremuri în Lacedemonia un cetăţean care ducea o viaţă destrăbălată făcu o propunere potrivită, poporul a respins-o.

www.dacoromanica.ro

Pentru a face ca această propunere să fie primită, eforii aleseră prin sorți un bărbat din Senat care o repetă, astfel că ei au turnat-o aşazicînd dintr'un vas murdar în unul curat. Aşa de mare este influența pe care o are asupra administrației publice opinia favorabilă sau defavorabilă despre caracterul omului politic".

Iată principiul de bază a adevăratei democrații, în toate timpurile şi toate locurile. Numai o elită virtuoasă, „ascetică", poate guverna şi poate asigura ordinea şi bunăstarea unei națiuni —

O spune Plutarc şi o spun, în zilele noastre, toți scriitorii politici *de dreapta*. Iar realitatea confirmă teoria, deoarece numai aşa se explică înfăptuirile fascismului şi național-socialismului, numai aşa se explică înaintarea victorioasă a legionarismului.

Traian Brăileanu

Intre politic şi sacerdoțiu

Motto: „Intru această zi pomenirea sfîntului mucenic Emilian..., care a intrat în capiştea idolească şi cu un ciocan de fier a sfărămat toți idolii şi a răsturnat altarul, iar jertfele le-a aruncat jos şi călcat în picioare"... (*Mineiul* pe Iulie, în 18 zile).

„... Şi departe ducîndu-se ei, au ajuns şi au intrat în capiştea idolească. Mulți idoli căzură sub loviturile lor dar căzură şi ei sub lovituri de statuie. Iar cînd au coborît spre lăcaş de veşnică odihnă, acei mărturisitori pentru Hristos, norod mult i-a jelit şi sobor preoțesc şi arhiereesc a slujit. Dar mulți nu puteau înțelege, din pricina orbirii lor, dece au intrat ei în capiştea idolească. Mirare mare nu trebuia să se facă. Acum o mie şi cîteva zeci de ani — spune Scriptura — vorbea Iisus despre mergerea sa spre moarte. Vorbea chiar celor cari trebuiau să-l înțeleagă, apostolilor săi. Şi nebunesc părea lor acest lucru! Dece să meargă Iisus la Ierusalim? Dece să pătimească? Dece să nu rămînă cu ei? Dece să nu-şi răspîndească mai departe minunata sa învățătură? Dece să nu facă vindecări în popor, dacă iubeşte poporul? „Milostiv fii ție Doamne", strigă înfricoşat Petru... „Să nu Ți se întîmple una ca aceasta". Răspunsul cade greu şi necruțător: „Mergi înapoia

www.dacoromanica.ro

mea Satano! Sminteală îmi eşti. Tu nu cugeţi cele ce sunt ale lui Dumnezeu, ci cele ale oamenilor"... Tăcere grea... Şi cuvîntul Mîntuitorului urmează: „Cel ce vrea să vină după Mine să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să urmeze Mie. Că cine va vroi să-şi mîntuiască sufletul, pierde-va-l pre el, iar cine şi-l va pierde pentru mine, îl va afla. (Vezi: Matei, XVI, 22—25).

Cum ar putea fi înţelese pe planul trăirii aceste cuvinte? Cum ar fi putut fi înţeleşi cei cari s'au înălţat la trăirea lor? Incît frămîntare mare s'a făcut cînd au fost aduşi pe plaiurile lor. Cu cădere la pămînt s'au înfricoşat cei ce nu au putut privi la învierea lui Iisus. S'au temut, neînţelegînd, şi dregătoriile lumeşti... Poporul, cu inima înţelegînd, a plîns. Au mai plîns, poate prin ceeace nu sunt şi ar trebui să fie, slujitorii lui Hristos. Deci cu suflet smerit, odăjdii scumpe au îmbrăcat, şi cu glas cuvios, pre cei în capiştea idolească au intrat să sfarăme statuile şi jertfele să le împrăştie, la loc de veşnică odihnă i-au petrecut. Dar lumească faptă li s'a socotit lor aceasta, şi multă vorbire de rău s'a pornit asupra lor... Ci dă Doamne tuturor dreaptă înţelegere!..."

I.

Interesează puţin cine dintre cei ce au „putere" a rostit ca preoţii să nu facă polilică. Motivul acestei rostiri îl cunoaştem cu toţii. S'a părut la un moment dat că preoţii nu mai fac o anumită politică. Acel moment era tocmai cînd preoţi şi episcopi, prin prezenţa lor, consfinţeau adevărata politică, pe care puţini o pot face, şi ce este mai trist, puţini o înţeleg. E politica salvării societăţii prin Hristos şi pentru Hristos. Şi pentrucă cuvîntul „cruce celor pieritori nebunie este" (I. Cor., I. 18), iar Hristos pricină de învrăjbire, se chibzui că politica acelora, din rîndul cărora se găsiseră să moară pentru Hristos, e politică de ură şi învrăjbire, încît niciun preot nu trebuie să fie printre ei. Iar pentru a se curma orice discuţii, cu judecata mamei neadevărate dusă în faţa lui Solomon, se hotărî ca preoţii să nu facă niciun fel de politică. Pe scurt: Motivele pentru care s'a interzis preoţilor de a face politică au fost interesate şi meschine.

Totuşi s'au pus faţă în faţă două noţiuni ce par ireductibil contradictorii: *politicul şi misiunea sacerdotală;* politicul cu întreg cortegiul de compromisuri, minciuni, înşelătorii, afacerism, etc., pe cari realitatea democratică şi romînească i le-a aruncat

www.dacoromanica.ro

în spate, iar sacerdoțiul cu acea aureolă de transcendent, de împărăție din altă lume, spre care orice suflet doritor de altă viață aspiră. Deci nu puțini au fost acei cari au gîndit că e bine ca preotul să nu facă politică.

Lămurirea termenilor va duce la deslegarea problemei și la atitudinea ce trebuie să luăm.

Dacă politică însemnează căpătuială, interes personal, dacă activitatea ei se oprește la individ și nu se întinde la societate, popor, și în cazul nostru la națiune, atunci ar trebui să nu o facă nimeni. Politica este însă o funcție a comunității, nu a individului. Sfera ei este comunitatea, nu individul. Prin politică, comunitatea în speță Statul, caută să-și cîștige și să-și impună individualitatea sau personalitatea față de alte comunități. Un Stat izolat „Statul în sine și pentru sine, nu există", spune d-l Traian Brăileanu (Vezi Sociologia generală, Cernăuți, 1926). El se conturează din raporturile interstatale, din lupta pe care a știut și și a putut duce. Politica este tocmai funcțiunea socială care corespunde contactului unei comunități cu alte comunități. Este efortul continuu pe care îl face un Stat de a se ține în ritmul impus de alte State, dacă vrea să scape de robie economică sau chiar teritorială.

Numai acea activitate pe care o depune cineva pentru ridicarea comunității din care face parte, o vom numi deci politică. Cel care se pune desinteresat și integral în slujba Statului face politică, cine caută satisfaceri de ambiții și interese personale, nu. Politica vremurilor noastre e falimentară Statului, căci prin ea, nu se urmărește ridicarea lui. Statul este un pretext. In numele lui se urmăresc interese de partid, partid tributar electorilor sau finanței prin care s'a căpătat puterea. In regim parlamentar, politica e funcție pentru partid, pentru individ, pentru oricine, numai pentru nație nu. Iată dece cuvîntul de politică repugnă celui cu dor și grijă pentru patrie, și celui în inima căruia viază încă Hristos.

Se poate face, însă, și altfel, de politică, anume politica pe care o cere glasul tainic al neamului, glas care răsună în suflete cu deosebite puteri receptive, suflete mari, suflete predestinate. In celelalte suflete comune, acel glas răsună rar, la răspîntii de istorie. De cele mai multe ori, atunci cînd acele suflete alese, devenind harpe, trîmbițe și buciume salvatoare de neam, răsună adînc, trezind înfundate și comune auzuri. Atunci se adună mulțimea. Se aprind focuri pe dealuri și feciorii se pregătesc

www.dacoromanica.ro

de luptă. E momentul cînd glasul interesului amuţeşte. Comandă neamul prin aleşii săi. Incepe acţiunea sfîntă, politica adevărată.

II.

Am numit *politică* suma acţiunilor prin care se realizează destinul unui neam. Să vedem acum ce se înţelege prin sacerdoţiu sau misiune sacerdotală. Interpretîndu-se greşit cuvintele Mîntuitorului că împărăţia sa nu este din lumea aceasta, şi în general învăţătura sa despre împărăţia cerurilor, s'a pus şi se spune de către mulţi că misiunea sacerdotală nu trebue să aibă nimic comun cu omenescul, cu pămîntul. Ogorul de lucru este sufletul, iar scopul final viaţa veşnică. Activitatea preotului să se reducă numai la altar.

Şi după noi, scopul misiunii sacerdotale tot acesta este. Dar el nu se poate realiza în cadrul restrîns ce i se impune. Impărăţia Mîntuitorului „nu este din lumea aceasta", adică nu este lumească, dar este „în lume". Iisus se apără de acuzaţia ce i se aduce de a fi împărat lumesc, dar a trebuit să vină în lume pentru a realiza împărăţia sa. Această împărăţie se întronează aici jos, în prim rînd, prin întronarea *adevărului*. „Impărăţia mea nu este din lumea aceasta, răspunde Iisus lui Pilat, dar adaogă, continuînd: „Spre aceasta m'am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul" (Ioan, XVIII, 37—38). Acest „adevăr" cuprinde, desigur, deplina şi adevărata revelaţie dumnezeească, dar nu mai puţin şi arătarea greşalelor şi păcatelor omeneşti, în toate laturile vieţii, fapt ce atrage după sine ura şi răsbunarea. *„Pe voi lumea nu poate să vă urască,* zice Mîntuitorul, *dar pe mine mă urăşte, pentrucă eu îi spun în faţă că lucrurile ei sunt rele"* (Ioan, VII, 7). Şi a arătat în prim rînd lucrurile rele ale fariseilor şi cărturarilor iudei, cari monopolizaseră pe Dumnezeu pentru poporul iudeu, iar legea lui Moisi în folosul lor. Iată puţine, din multele mustrări ce Iisus a rostit asupra lor: „Vai vouă învăţătorilor de lege! că aţi luat cheia cunoştinţei. Voi înşivă n'aţi intrat, iar pe cei ce au voit să intre i-aţi oprit . . . Vai vouă fariseilor că vă place să staţi în băncile dintăi în sinagoge şi să vi se închine lumea în tîrguri . . . Vai vouă cărturarilor şi fariseilor făţarnici, că mîncaţi casele văduvelor şi de ochii lumii spuneţi rugăciuni lungi. Pentru aceasta mai multă osîndă veţi lua" (Vezi: Luca, XI; Matei, XXIII). Iisus a arătat tuturor lucrurile lor rele. Chiar pe Irod, stăpînitorul de atunci al Galileii, îl numeşte vulpe.

www.dacoromanica.ro

Nu este deci justificat, ca în numele Mîntuitorului şi a împărăţiei sale, slujitorii săi să fie opriţi a lua atitudine în toate chestiunile unde adevărul este nesocotit sau unde trebuie ca el să troneze, sub motiv că sunt chestiuni lumeşti. Domeniul activităţii lor este lumea în întregul ei. Iisus a venit în lume şi pentru ea. Pe apostoli deasemenea tot în lume i-a trimis. Cînd se apropie momentul plecării sale din lume, se roagă Tatălui, nu să ia pe apostoli din lume, ci să-i lase ei, „căci precum m'ai trimis pe mine în lume şi eu i-am trimis pre ei" (Ioan, XVII, 18). Apostolii trebuiau să fie „lumina acestei lumi şi sarea pămîntului" (Matei, V, 13—14). „Mergeţi în toată lumea", le porunceşte Iisus, după învierea sa.

„*Viaţa veşnică*" propovăduită de Iisus nu-şi are realitatea numai în eternitate, ci şi în timp, sau mai precis, numai întrucît are realitate în timp: „Iar viaţa veşnică aceasta este ca să te cunoască pe tine, unul adevăratul Dumnezeu, şi pe Iisus Hristos, pe care tu l-ai trimis" (Ioan, XVII, 3). Cunoaşterea lui Dumnezeu nu se poate face decît în timp, iar cunoaştere pe acest plan însemnează trăire: vieţuire cu Hristos şi pentru Hristos.

Vieţuirea pentru Hristos se realizează în societate. Felul de viaţă pe care îl duce societatea nu poate fi indiferent slujitorilor lui Hristos. Societatea trebuie să cunoască pe Hristos, adică să vieţuiască după El, în dreptate şi adevăr. Slujitorii lui Hristos trebuie să fie făclii ale adevărului, nu numai pentru individ, ci şi pentru societate. Cînd societatea se îndreaptă pe drumuri greşite, păstorul sufletesc trebuie să intervină, chiar de ar atrage asupra sa ură sau prigoană.

III.

Un Stat nu se impune celorlalte State prin tratate sau hotărîri diplomatice, ci prin ceeace reprezintă el în sine. Sforţarea comună a tuturora pentru promovarea Statului pe plan material şi spiritual va fi mai rodnică decît zeci de tratate. In această muncă preotul are un însemnat şi hotărîtor rol. Biserica, prin slujitorii săi, combate lăcomia, luxul, plăcerile, individualismul, propovăduind cinstea, sobrietatea, munca, chiar jertfa pentru interesul obştesc.

In timpul şi în societatea noastră ambiţiile şi interesele personale se satisfac, nu în cercul restrîns al fiecărui individ, ci punînd societatea, înţeleg Statul, în folosul individului, prin ceeace astăzi se numeşte obişnuit politică. In acest caz, numai

www.dacoromanica.ro

de un progres al Statului nu mai poate fi vorba. In această tristă stare de lucruri, s'a căutat ca Biserica să nu mai aibă cuvînt. Poate face politică oricc individ, chiar dacă nu are aderenţe cu acest neam, decît prin act de încetăţănire, căpătat prin fraudă. Un fiu al neamului şi slujitor al Bisericii lui Hristos, nu. Ar trebui poate să citim în acest gest de oprire a preoţilor de a nu face politică, o ultimă onoare ce cred ei a face Bisericii, aceea de a o lăsa deoparte de ospăţul orgiei şi al jafurilor. Altă raţiune nu găsesc. Biserica ortodoxă, spre deosebire de cea romano-catolică, s'a integrat naţiei din care a făcut parte. Nu este nici un moment din viaţa neamului nostru, în care Biserica să nu fie alături de el. Praporii Bisericii au servit ţării de stindarde în jurul cărora se aduna poporul spre a pleca la luptă. In lupte, alături de Mihai Viteazul, găsim pe popa Stoica din Făreaş, în Cîmpia Libertăţii pe toţi preoţii romîni din Ardeal, iar revoluţionarii din 1848 pornesc din Islaz cu binecuvîntarea lui popa Şapcă. O fi fost „politică" actul lui popa Şapcă pentru domnitorul de atunci, dar a fost pentru ridicarea neamului nostru. Nu e locul să amintim aici ce a însemnat un Andrei Şaguna, Veniam Costache sau Grigorie al IV-lea Miculescu, pentru acest neam, dar nu putem să nu relevăm spiritul de integrare cu neamul al ortodoxismului, citînd pe Antim Ivireanul care a plătit cu viaţa politica pe care a dus-o, dar pe care a socotit-o favorabilă păstoriţilor săi, deşi strein de ei şi situaţia politică a lor

Biserica a avut un însemnat rol în trecutul neamului. Cu atît mai mult în prezent. Acum interesele neamului se împletesc cu propriile ei interese. La orizont s'a ivit duşmanul lor comun: *comunismul.* Hristos e pentru a doua oară crucificat. Mucenicii cari au murit în Spania sunt flacăra aprinsă pe colină ce cheamă la luptă.

Hotărîrea Bisericii, prin comunicatul „Nihil sine Deo", este cu adevărat istorică. Prin el şi-a scris pagina sa de mărire, aşa cum o vede Căpitanul, în viziunea sa profetică:

„*Am credinţa că în marea lume a Ortodoxiei, Biserica Romîniei va juca cîndva cel mai mare rol. In lume sunt drumuri de Impărat. Pe drumul de sclavie şi de injoncţiuni nepermise acceptate nu poţi ajunge niciodată la acest rol. Deaceea cu toţii şi mai ales cei ce n'am tăcut cînd ea a avut alte atitudini, să salutăm primul pas al Bisericii noastre pe drumul de împărăţie*" (Din Circulara „Către toţi legionarii din Romînia").

Celor cari nu înţeleg rostul misiunii sacerdotale, sau inten-

www.dacoromanica.ro

ţionat nu o înţeleg, să le răspundem cu cuvintele sfinţilor apostoli Petru şi Ioan, rostite în faţa sinedriului: „Judecaţi de este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decît de Dumnezeu. Căci noi nu putem să nu vorbim ce-am văzut şi am auzit". Fapt. Ap. IV, 19—20), Iar noi „am văzut şi auzit" că trebue să facem politică pentru neam, ca neamul întreg să-l salvăm pentru Dumnezeu. **Th Fecioru**

Ura de clasă şi ura de rasă

Familia este celula socială de temelie a comunităţilor omeneşti. La originea solidarităţii cu neamul stă dragostea pentru familie, care se extinde, prin legături de sînge, prin comunitate de limbă, de credinţă, de suferinţă, asupra neamului întreg. Comunitatea spirituală familială e la originea comunităţii naţionale. Sentimentul normal al băştinaşului este cel de ataşament, de solidaritate, de dragoste pentru comunitatea naţională din care face parte. — De unde a apărut atunci sentimentul contrar, pretutindeni identificat, de detaşare, de desolidarizare, de ură, care sunt semnele desagregării naţionale? — Dacă sentimentul de familie e la originea celui de neam, atunci curentul care tinde să-l destrame pe acesta îşi are originea în afara lui. Infiltraţiile străine tîrzii sunt potrivnice identificării cu matca tradiţională a neamului băştinaş, pe care tind s'o spulbere, spre a-şi legitima, pe alte baze, un drept de cetăţenie în comunitatea în care au năpădit. Familia romînească stă la originea comunităţii fizice şi spirituale a neamului romînesc, iar pentru conservarea ei, Statul romînesc trebuia să rămînă expresia ei exclusivă. Totuşi, prin presiuni externe, alături de întemeietorii comunităţii morale romîneşti, au fost admişi, *cu drepturi egale în Stat*, indivizi de origină străină, a căror înclinare organică este duşmană comunităţii noastre, pe care tind s'o altereze, s'o denatureze, din pizmă, din ură, din voinţă de a şi-o asimila lor şi din refuz de a se asimila ei. Un corp sănătos, în care au pătruns agenţi străini dăunători, îi elimină spre a se conserva. Dacă nu o face, se alterează, sucombă, putrezeşte. Nu spunem că neamul şi Statul romînesc sunt în stare de putrefacţie, dar în orice caz sunt într'o primejdioasă alterare. Inlăuntrul comunităţii romîneşti se dă astăzi o luptă între elementele sănătoase ce voesc eliminarea agenţilor dăunători şi între elementele trădătoare potrivnice eli-

www.dacoromanica.ro

minării. Acestea se zic în slujba „ordinei“ şi „pacificării sociale“ fără să le doară, din nesinchisire sau cinism, că soiul de ordine pe care îl apără înseamnă moartea şi putrefacţia Statului nostru naţional şi creştin. Reacţiunea sănătoasă de eliminare a intrusului desagregant e numită de protectorii lui „anarchie“. Ce face natura cu un corp în care sîngele se aliază cu bacilii spre a ucide celulele sănătoase? li aplică legea firii, lăsîndu-l să piară şi pedepsind deodată şi sîngele stricat şi celula sănătoasă. Dar dacă leucocitele ar face o curăţire viguroasă a putreziciunii? Atunci şi sîngele stricat va fi eliminat din corp împreună cu toxicele bacililor, şi cu hoiturile lor. Dumnezeu din cer ştie dacă leucocita legionară e destul de vînjoasă ca să nimicească împreună cu microbii jidoveşti şi pe protectorii săi, sîngele stricat al corpului naţional romînesc.

Situaţia de astăzi e aceasta. Statul romîn, expresie juridică a unei legi fundamentale artificiale, cunoaşte numai cetăţeni egali, fără deosebire de origină şi credinţă. Realitatea socială cunoaşte însă pe Romînul încadrat comunităţii morale în care s'a născut şi pentru care trăeşte, element centripet de coeziune socială, şi cunoaşte pe străinul şi înstrăinatul centrifug şi desagregant, „cetăţean“ sau paşaportar duşman al comunităţii naţionale şi potrivnic Statului care ar consacra-o. In asigurarea dăinuirii comunităţii morale romîneşti, această deosebire, ignorată de constituţie, importă cît se poate de mult. Statul naţional va pieri în ziua în care cu sprijinul şi sub arbitrajul parţial al guvernămîntului (vădit tuturor prin recentele măsuri de „ordine“ prin care o anumită „politică“, adică tocmai naţionalismul creştin şi romînesc, e proscrisă din şcoli, presă, biserică) elementele desagregante, care n'au contribuit cu nimic la concretizarea istorică a comunităţii romîneşti, ar ajunge la supremaţie. Guvernămîntul se face a ignora vre-o deosebire între cetăţeni, dar păşeşte viguros la protejarea elementului „deosebit“. In acelaş timp prigoneşte pe cei ce, afirmînd cu hotărîre deosebirea, au întreprins să apere neamul băştinaş de desagregare, prin propagarea elementelor necesare coeziunii sale spirituale şi fizice. Guvernămîntul vrea să impună dragostea cu sila între băştinaşii creatori de Stat şi de istorie şi pripăşiţii dărîmători, el vrea să silească neamul romînesc creştin să abdice şi să împartă drepturile şi îndatoririle lui de ctitor al comunităţii naţionale. Guvernămîntul vrea să abată şi să denatureze evoluţia istorică a neamului romînesc întruchipat în Stat, împotriva legilor firesti sădite lăun-

www.dacoromanica.ro

trului său. Ca şi cum vîscul, la fel cu măduva şi frunzişul, trebue să hotărească de viaţa arborelui. Dar astăzi vîscul porunceşte, iar dregătorimea, trecînd protectoare de partea parazitului pripăşit, vrea să legitimeze în Stat şi spiritul şi interesele lui. Pe limba iudeo-oficială, ataşamentul exclusiv la comunitatea naţională se numeşte „ura de rasă". A-ţi iubi neamul înseamnă „politică de ură". Tot aceştia însă cari o prigonesc, favorizează desagregarea solidarităţii romîneşti dînd libertate *urei de clasă*, la care instigă intruşii tîrzii şi dezertorii comunităţii naţionale.

*

Să afirmi ura de clasă ca principiu de viaţă înlăuntrul comunităţii e o făţărnicie, căci desbinarea nu este un mijloc de conservare socială. Lupta de clasă este deci o flamură perfidă care sub pretextul revendicărilor proletare ţinteşte la distrugerea comunităţilor naţionale. Cei cari o propagă sunt sau se aşează în afara comunităţii respective. Politicianii romîni cari s'au înscris pentru lupta de clasă, nu numai se situează *ipso facto* în afara comunităţii romîneşti, ci s'au şi pus în serviciul altei comunităţi, duşmană de totdeauna a celorlalte comunităţi naţionale, cea jidovească. Aceasta se va folosi de „goiul" decolorat, dar nu-l va adopta niciodată. Dezertorii comunităţii romîneşti se scuză spunînd că sunt „antifascişti". „Romîn antifascist" e o antinomie, deoarece calitatea de Romîn ţi-o conferă mărturisirea şi împărtăşirea comunităţii naţionale romîneşti, a cărei negare e antifascismul. Antifascistul propagă nihilismul moral, religios, politic şi social, el nimiceşte elitele naţionale sau împiedică formarea unor elite noi. El întruchipează coada de topor, dacă nu de cîne, în mîna jidovimii care urmăreşte nimicirea celorlalte comunităţi naţionale. Ura de clasă e una din pîrghii, şi mînuirea ei de către vre-un politician romîn îl vădeşte cîştigat unei politici extracomunitare duşmane nouă. Intre Romîni s'au găsit naivi sau nemernici cari şi-au însuşit punctul de vedere jidovesc şi militează alături de ei împotriva solidarităţii intracomunitare romîneşti. Jidani cari să fi trădat comunitatea lor spre a o servi pe a noastră nu există. Cum ar putea adopta ei idealurile unei comunităţi creştine? Romîni însă s'au aflat să se lepede de neam şi credinţă, pe drumul raţionalismului positivist, al materialismului, al francmasoneriei, cînd nu pe poarta dosnică a poftei de arginţi. Cîţi din ei îşi dau seama de starea lor de ticăloasă unealtă a unor scopuri criminale?

www.dacoromanica.ro

Jidanii şi robii lor susţin că, în virtutea legilor economice, ura şi deci lupta de clasă este un fenomen elementar al politicului. Umanitatea se scindează în exploatatori şi exploataţi, în sclavi şi tirani. Exploataţii voind să lupte pentru eliberarea lor, ca s'o poată face cu succes, trebue să se unească cu semenii lor din toate ţările, să creeze o solidaritate internaţională de „clasă". „Proletari din toată lumea, uniţi-vă!" este strigătul de luptă. Clasa „muncitoare" (cşicum ar exista vreuna nemuncitoare) se suprapune naţiunilor, ca o entitate superioară autonomă, solidară împotriva exploatatorilor „naţionali". Ura de clasă întrece dragostea de neam, susţin jidanii, întemeindu-şi pe ură lupta politică, comunistă, pentru desghiocarea Statelor naţionale, piedică în calea dominaţiei mondiale la care rîvnesc. In ziua cînd prin lupta de clasă neamurile constituite în State vor fi desbinate înlăuntrul lor, devenind toate o apă şi-un pămînt, dominaţia izraelului arbitru suprem, „desinteresat" şi, prin firea lucrurilor, internaţional, este asigurată.

Noi ştim însă că clasele sunt structuralizarea indivizilor unei naţiuni după funcţiuni sociale. Problema trebue considerată înlăuntrul Statului naţional, care este o realitate, pe cînd clasa „internaţională" este o ficţiune. Pentru un ins, să zicem un Romîn, fie el muncitor manual, meseriaş, ofiţer, negustor sau avocat, ce este mai primordial: ataşamentul la naţia lui, cunoscută, trăită în fiecare zi, în mijlocul căreia îşi satisface toate rosturile de viaţă materială şi spirituală; sau solidaritatea supranaţională, abstractă, cu cei de alt neam cari îi sînt semeni prin funcţia lor socială, dar cari îi sînt aşa de străini prin toate celelalte elemente de solidarizare (locul de muncă, limba, credinţa, înrudirile).

Intre indivizii de aceeaşi funcţie socială, separaţi în naţiuni, unde funcţia lor îi angrenează organic, poate fi vorba de o solidaritate morală, de principiu, dar nicidecum de una politică, de structură, care să se transpună în acţiune şi organizare. Neamurile sunt entităţi, clasele numai funcţiuni. Clasa autonomă internaţională e o aberaţie de logică şi de fapt. Omenirea se împarte structural în neamuri solidare. Dragostea de neam, solidaritatea socială verticală între clasele funcţiuni interdependente, este o realitate faţă de care divizarea internaţională pe clase solidare peste graniţele de neam apare ca un postulat teoretic al scornitorilor de revoluţii. Teoriei revoluţionare realitatea naţională îi dă o desminţire fără replică. Insul este legat de locul lui de

www.dacoromanica.ro

muncă, de cadrul necesar al activității, care în mod fatal se găsește înlăuntrul unei națiuni. Munca, rostul funcțional, nu numai nu desbină, ci creează solidaritate între funcțiuni sociale, între clase, între *stări*. Lupta de clasă, revendicările particularjste, nu pot servi de pretext desființării națiunilor (ceeace ar însemna distrugerea vieții civilizate, revenirea la sălbătăcie și barbarie), nemulțumirile unora dintre funcțiunile sociale cată să primească soluționarea dreaptă tocmai în numele și în folosul, nu împotriva, solidarității naționale. Adevărata soluționare a conflictelor sociale provocate de individualismul și egoismul liberal o aduc numai regimurile de solidaritate națională, care știu să pună limite și disciplină ambițiilor și lăcomiei individuale. In Statul național de dreapta nu există nici exploatatori, nici exploatați, nici lupta de clasă, prevenită și soluționată de arbitrajul automat al solidarității sociale. — Revenind la tema noastră, constatăm că omenirea fiind dela Dumnezeu împărțită în neamuri, ataşamentul de comunitatea fizică și morală este primordială în individ, iar funcția socială care împarte neamul în pături este o structurare secundă, chiar dacă necesară. Munca, în orice pătură s'ar desfășura, are tot atîta drept de cinstire și răsplată, căci, creind solidaritate, ea revine în folosul națiunii întregi.

Noi am răsturnat datele problemei enunțată în titlu și în loc de ură am vorbit de dragoste, privind chestiunea din laturea ei pozitivă. Inlăuntrul unei națiuni, a vorbi de ura de clasă este un non sens. Iar internațional, a vorbi de solidarizarea claselor identice pentru a soluționa nemulțumirile iscate între păturile unei națiuni a pământului, e alt non sens. Națiunile trăesc de fapt în autarchie socială, conducîndu-se de bine după puterea lor de înălțare către o disciplină etică și religioasă, sau de rău, după decăderea lor în materialitate. Numai regimurile naționale, de dreapta, au la temelie o concepție etică sau religioasă, în ele solidaritatea națională e veghiată de abnegație, dragoste și jertfă. Ataşamentul material, interesat, la comunitatea națională, izvor de conflicte și „revendicări" este corectat de ataşamentul sufletesc, izvor de abnegație și jertfă. Regimurile solidarității naționale sunt regimuri *morale*. Astfel înțelegem dece la baza legionarismului se află credința creștină, supremul dar al lui Dumnezeu către oameni. Se poate oare ca organizarea comunității omenești, care este obiectul politicei, să tindă spre alte scopuri decît cele înscrise de Dumnezeire pentru omul însuși? Legile spiritului, ale dragostei, credinței și umilinței, s'au ade-

www.dacoromanica.ro

verit ca cel mai înalt mijloc de deslegare a problemei sociale. Statul național legionar este în primul rînd un Stat creștin. Acest lucru l-a înțeles biserica noastră dominantă care, atunci cînd puternicii zilei i-au cerut ca preoții *să nu facă politică de „ură"*, a răspuns cu o profesie de credință creștină, ale cărei postulate cerea *să fie aplicate în viața politică.* Iar un preot scria că biserica vie, luptătoare, nu poate să nu se alăture celor cari ridică biserici, celor cari împotriva savanților masoni l-au readus pe Isus în Universitate, celor cari au dat înalte pilde de jertfire pentru credință. Biserica se așează, ce-i drept, *mult deasupra* luptelor politicianiste, *dar alături* de ostașii credincioși ai lui Hristos, cari sunt legionarii.

Dece răcnesc jidanii împotriva Legiunii? Pentrucă au înțeles că un Stat național cu adevărat creștin va elimina din structura lui, spre cimentarea comunității, tot ce nu este creștin. In adevăr, cu cît vom mărturisi în dragoste solidaritatea de neam, cu atît vom înlătura tot ce-i stă împotrivă, pe promotorii de zîzanie socială, pe închinătorii materialismului spoliator, pe păgîni și pe satanici. Această hotărîre de a spăla sufletul și trupul neamului acestuia de putregaiu și paraziți, este suduită de acest putregaiu și de acești paraziți „politică de ură". Să vedem dacă, în timp ce învinuesc pe legionari de ură, nu sunt ei cei ce o practică.

Jidanii patroni cari utilizează muncitori creștini în întreprinderile lor, nu se mulțumesc să-i exploateze plătindu-i mai puțin decît pe muncitorii jidani la muncă egală sau mai grea. Pe salariații creștini capitalistul jidan vrea să-i folosească și ca unealtă de distrugere a comunității romînești, strecurînd între ei virusul teoriilor luptei de clasă. El le sugerează însă ideea că vinovați de mizeria lor materială și morală nu este el, exploatatorul jidan, ci Statul și clasa conducătoare romînească. Această propagandă vicleană îl face pe muncitorul creștin să dușmănească nu pe principalul vinovat, ci pe membrii propriei sale comunități din clasa conducătoare. Dupăce și l-a făcut robot, jidanul vrea să-l instruiască și ca milițian antifascist, deturnînd împotriva Statului revolta pe care a provocat-o el. Dar vinovată este și clasa conducătoare, astăzi cînd, în loc să-l apere pe muncitor, îl tradează lăsîndu-se coruptă de jidan. Din relațiile sale cu clasa conducătoare jidanul nu profită numai pecuniar prin regimuri de favoare, ci dobîndește și protecția forței publice împotriva muncitorului creștin anarchizat de mizerie și propaganda agenților strecurați înadins lîngă el. Jidanul și clasa conducătoare

www.dacoromanica.ro

sunt solidari astăzi împotriva muncitorului creştin exploatat. Acesta nu mai vede însă în faţă-i pe vinovaţii reali, ci le substitue o pricină fictivă, Statul. Dar nu Statul naţional romînesc e de vină, ci corupţia politicianilor democraţi, deveniţi duşmani ai comunităţii naţionale de dragul banilor jidoveşti. In loc să apere poporul creştinesc de exploatatori, în loc să înlăture din calea solidarităţii naţionale sămînţa nemulţumirii şi a discordiei, politicianii, şi la porunca lor organele administrative (căci funcţionarii sunt la discreţia puternicilor zilei sau şi în puterea discretelor argumente pecuniare jidoveşti), îl leagă fedeleş să nu mişte, şi nici să nu geamă, sub lipitori. Atunci creştinul duşmăneşte mai mult cătuşa care-l ţintueşte decît lipitoarea care-l suge. — In acest fel jidanul încaeră clasele sociale întreolaltă şi-şi instalează stăpînirea venetică pe desbinarea autochtonă.

Intervenţia naţionaliştilor a început să schimbe faţa lucrurilor. Muncitorul creştin şi poporul în general, a început să-şi dea seama că adevăratul său duşman e jidanul. Integrarea muncitorului în comunitatea naţională îl face să se împace cu ordinea de Stat, pe care e gata s'o apere împotriva propriilor ei scăderi, neîngăduind ca Statul, pe care îl simte al său, să se lase corupt de jidanul exploatator. Membrii comunităţii naţionale trag la răspundere pe mandatarii săi cari tradează către pripăşiţii păgîni interesele solidarităţii intracomunitare. Sub presiunea publică, Statul va fi silit să reintre în menirea lui de chezaş al solidarităţii sociale. Grupuri muncitoreşti, cum sunt Corpul muncitorilor legionari, „Reacţiunea", „Docherii manuali", au sustras influenţei iudeo-comuniste, propagatoare a urei de clasă, pe muncitorii exploataţi de capitaliştii jidani sau de imitatorii lor. Graţie renaşterii lor sufleteşti naţionaliste, muncitorii creştini nu vor mai putea fi utilizaţi de duşmanii comunităţii naţionale ca unealtă de desbinare şi distrugere a Statului naţional şi creştin. Mai rămîne să fie curmată exploatarea păgînă, ceeace se poate face pe cale legală, *prin aplicarea efectivă a legislaţiei existente,* de protecţie şi justă răsplată a muncitorului. Acum legea nu se aplică datorită alianţei criminale dintre corupătorul jidan sau rechinul capitalist şi politicianul sau dregătorul corupt. Şi aplicarea legii şi încetarea corupţiei vor trebui să fie dobîndite, de voe de nevoie, în interesul asigurării solidarităţii naţionale.

Un punct important este astăzi cîştigat. Muncitorul creştin cunoaşte starea reală a lucrurilor şi mijloacele de lecuire. Graţie

www.dacoromanica.ro

încadrării sale în spiritul naţionalist primejduirea existenţii naţionale prin ura de clasă e înlăturată, planul jidovesc dejucat. Caracterul totalitar al credinţei legionare va opune curînd zidul ecumenicităţii naţionale oricărei veleităţi străine. Solidaritatea naţională în dragoste şi abnegaţie va aduce muncitorului creştin şi mulţumirea aşezării lui pe o treaptă vrednică şi omenească. Sfîrşitul exploatării, al urii şi al necinstii va coincide cu biruinţa legionară.

Barbu Sluşanschi

Adevărata primejdie a literaturii evreeşti

Cu pretenţia dovezii că se pot incadra în unitatea unei ţări, evreii au început şi la noi să facă literatură, mai ales după războiu, pentru a-şi „justifica" anumite drepturi dobîndite prin slăbiciunea noastră, ca să nu spun mai mult. E cazul să ne întrebăm ce motive i-au determinat la această activitate desinteresată, ştiută fiind structura lor sufletească. Mai mult, epoca de glorie a marxismului teoretic odată încheiată, e curios să aflăm ce antecedente sufleteşti i-au împins pe susnumiţii scriitori să militeze formula artei pentru artă şi încă nu de dragul literaturii lor ci pentru a noastră. Li se reproşează evreilor, pe bună dreptate desigur, că produc o literatură inestetică şi mai cu seamă imorală. Dar expulzarea, cu puţin cîntec ce-i drept, a jidanului Herz ne arată că uneori şi cei mai teribili „democraţi" pot fi de acord cu acest reproş.

In felul acesta suntem încă departe de a fi conjurat primejdia literaturii jidoveşti. Căci ce ne facem dacă un jidan îţi trînteşte o operă literară care fără să fie genială, nu e totuşi nici inestetică nici imorală?

Răspunzînd la această întrebare vom putea rezolva multe conflicte de conştiinţă la generaţiile mai vechi needucate în spirit legionar.

Nedumerirea de mai sus rezultă dintr'o insuficienţă a criteriilor cu care e abordată respectiva operă literară. Adevărata tălmăcire a artei pentru artă înseamnă respectarea esteticului fără neglijarea celorlalte valori (neglijare de altfel imposibilă avînd în vedere structura unitară a sufletului omenesc). Pentru jidani însă cînd scriu literatură romînească esteticul se realizează în modul cel mai perfect prin înlăturarea celorlalte valori (lucru firesc deoarece pentru ei ca streini asemenea valori sunt, uneori cel puţin, un balast).

www.dacoromanica.ro

Din aceste motive în rechizitorul adus literaturii jidovești criteriul estetic chiar combinat cu cel moral, deși indispensabil, este totuș insuficient și trebuește complinit cu criteriul sociologic.

Deci literatura jidanilor nu e primejdioasă numai cînd e imorală sau inestetică, ci e mult mai primejdioasă chiar atunci cînd e decentă și eventual frumoasă, pentru simplul fapt că e scrisă de jidani și unii intelectuali narcotizați de dînsa uită sau iartă rapacitatea acestei seminții. O literatură romînească scrisă de jidani constitue un admirabil paravan în dosul căruia restul lui Izrael își poate face de cap. Deaceea trebue să ne smulgem din prejudecata că opera literară poate fi separată de autor. Disociația „ideilor" de etic, etnic și estetic este (dacă exceptăm comunismul) încă o invenție jidovească făcută pur și simplu de dragul nostru!

Păcat numai că disociind prea mult „ideile" putem ajunge să ne disociem și ca națiune!

N. Roșca

„Exterminarea bătrînilor"

Nu vom discuta iarăși conținutul noțiunii de *generație*. Cu altă ocazie [1]), dînd o imagine intuitivă, asemănam comunitatea națională cu un lanț care crește în istorie. Generațiile sunt verigile. Fiindcă lanțul e întins pe o direcție în timp, verigile se simt între ele. Tensiunile sunt necesare. Neamul nu e în pericol din pricina acestei disecări în generații. Dimpotrivă succesiunea generațiilor se prezintă ca o continuă asimilare (naștere) de valori noui, și purificare prin dispariția valorilor uzate. Tinerii și bătrînii într'o comunitate nu se extermină ci se susțin. O comunitate e cu atît mai solidă, cu cît legătura între generații e mai puternică. Exterminarea uneia dintre generații însamnă exterminarea comunității însăși. Pentrucă nu se poate susține că prezentul ar fi mai de preț decît trecutul. Prezentul și trecutul sunt două realități cari dacă nu se susțin, dispare și viitorul unui neam. Trecutul și prezentul apar astfel ca elemente constitutive ale viitorului.

Mai zilele trecute totuși [1]) doi sociologi romîni au afirmat

---

[1]) Ins. Soc. II—2. G. Macrin, Generația Unirii.

[2]) 21 Martie 1937. D-nii prof. Ralea și Andrei la adunarea partidului național-țărănesc, din București.

www.dacoromanica.ro

la o adunare politică din Capitală, că tineretul romînesc de azi şi-a ales o nouă lozincă: „exterminarea bătrînilor". Deoarece afirmaţia nu vine dela nişte simpli agenţi electorali, ci dela nişte sociologi, ea e de o gravitate excepţională. Cu siguranţă că oamenii aceştia trebuie să aibă motive bine întemeiate.

Cum? Tineretul urmăreşte asasinarea neamului romînesc? Afirmaţia pare imposibilă şi gratuită. Dacă totuşi a fost făcută şi atît de mult amplificată, ea ne apare ca o formulă de luptă, ale cărei substraturi suntem datori să le evidenţiem. Discuţia interesează ştiinţific; e un capitol din *arta exterminării unei comunităţi.* In experienţă e neamul romînesc şi experimentează jidanii cu acoliţii lor.

Pentru a ne da seama de lupta ce se dă, trebuiesc definite în primul rînd poziţiile.

II.

De-un secol şi jumătate s'a deschis în Europa lupta între Internaţionala creştină a Bisericii Catolice, şi o Internaţională secretă, Francmasoneria, ambele rîvnind să conducă lumea. Astăzi ne dăm seama că Francmasoneria e o faţă a aceleiaşi Internaţionale iudaice ca şi Internaţionala a II-a, socialistă, şi Internaţionala a III-a comunistă.

Etapele de luptă sunt acestea: In secolul trecut, pînă la războiul mondial, prin lupta dintre Francmasonerie şi Biserică se macină toate imperiile creştine. Francmasoneria susţine revendicările autohtone cari duc la crearea de State naţionale, mai mărunte. Acestea se spera să fie supuse mai uşor Internaţionalei iudaice. Regimul democraţiei parlamentare a fost ales ca mediul politic cel mai prielnic pentru acest scop (Marx).

Ori nu e posibilă formarea unei Internaţionale fără o elită internaţională. Elitele naţionale trebuesc aservite (Francmasoneria) sau exterminate (comunismul). Cele mai pregătite elemente pentru o elită internaţională s'au dovedit a fi jidanii. Pentru ei nu există altă cale de cucerire a clasei conducătoare decît exterminarea elitei naţionale. Fiindcă prin structura lor proprie ei au venit şi vîn în conflict cu toate popoarele. Deaceea cei mai aprigi călăi ai elitelor naţionale au fost totdeauna jidanii. Incepînd cu Babilonul, cu Alexandria şi terminînd cu Rusia şi Spania. Exemplul cel mai concludent e cel al Rusiei, unde, după ce comisarii bolşevici (90 % jidani) au exterminat întreaga elită naţională, au început lupta împotriva tovarăşilor nesemiţi. Aceştia însă n'au cedat aşa de uşor. Astăzi se dă în Rusia această luptă

www.dacoromanica.ro

cu caracter de exterminare între cele două tendinţe: arică (Stalin) şi semită (Trotzki). In concepţiile celor două grupuri e şi o diferenţă organică. Lupta nu se va termina decît prin exterminarea complectă a unuia dintre grupuri. Stalinismul şi Trotzkismul vor continua să se extermine mai ales după dispariţia patronilor. Nu vom descrie aci cealaltă luptă, a Francmasoneriei, de aservire a elitelor naţionale. Constatăm că mulţumită educaţiei primite în loji, elitele democratice de azi nu-şi mai pot justifica nici moral nici naţional poziţia lor. Ele au o concepţie de viaţă hedonistă şi materialistă. Ele servesc unei patrii fără naţiune şi fără Dumnezeu.

In baza acestei concepţii de viaţă „umanitaristă" şi „democratică", trădătorii trebuesc puşi la icoană. Eroii trebuesc scuipaţi de diverşi dezertori, orice reacţiune morală împotriva curvăriei parazitare e un pericol pentru „ordinea de Stat".

La noi lupta pentru cucerirea elitei s'a dat cu cea mai mare intensitate în timpul războiului mondial.

Oricît de compromisă şi pregătită spiritual era clasa noastră conducătoare dinaintea războiului, ea n'a putut fi subjugată. Dar vine războiul şi cei mai buni pleacă pe front. Rămîn să conducă eroii dela partea sedentară.

In timpul acesta de frămîntări cum nu s'au mai văzut se formează două concepţii de viaţă fundamental opuse:

a) Pe front se formează *tipul soldatului desăvîrşit.* Gata de moarte şi cu un cult al morţii pentru ţară, mîndru, drept, păşind numai pe drumul onoarei.

b) Acasă se formează *tipul transacţionistului,* al fripturistului, care face cu jidanii afaceri pe seama celor depe front. Patria devine o friptură pentru individ pe care o serveşte Herşcu tuturor oamenilor „cuminţi".

Pornind dela război, concepţiile politice iau trei direcţii:

1. Eroii dela partea sedentară cari se constituiseră între timp în elită au căutat să-şi menţie poziţiile. Ei au rămas *„democraţi"* ca şi mai înainte.

2. Soldaţii cari au trăit sub ceruri de foc se întorc cu gîndul de a-şi sluji mai departe ţara. Potrivit concepţiei lor de viaţă, ei aduc o imensă primenire în viaţa politică a Europei, care se numeşte *naţionalism.* Un naţionalism deosebit de cel antebelic, care era „democratic". Naţionalismul democratic — reprezentat la noi prin A. C. Cuza şi N. Iorga — era o *comunitate de idei.* Războiul înfăptueşte o *comunitate morală.* Unitatea

www.dacoromanica.ro

acestei comunități e o *familie de ostași* numită *fascie* sau *cuib*. (Naționalismul democratic — care mai dăinuește și azi — e amorf și nu se poate structura tocmai din cauză că e democratic).

3. Dezertorii și trădătorii din timpul războiului devin *comuniști*. (Rusia e o mare putere care a dezertat). O parte au dezertat cu plan, dar majoritatea au dezertat din inconștiență și lașitate. Dezertorii de toate nuanțele au trecut la stînga.

Jidanii încearcă lovitura alături de comuniști, dar fiind sdrobiți trec la centrul democratic pentru a-l dirija spre stînga și împotriva dreptei.

Aceste trei concepții politice se luptă în triunghiu. Fiecare împotriva celorlalte două. După război deci fronturile se definesc astfel:

a) In locurile de conducere la „centru", o clasă compromisă și parazitară. La noi ea se menține și azi prin dictatură. Formula justificativă a acestei dictaturi e: „apărarea democrației, a libertăților, a ordinei de Stat". Parazitismul organizat devine „Statul".

b) La „extrema dreaptă" soldații intorși depe front — generația Unirii — singurii îndreptățiți să dirijeze viața politică.

c) La „extrema stîngă", comuniștii pregătesc revoluția proletariatului. Ei dau o serie de lovituri.

Clasa conducătoare compromisă tocmai de capitalismul jidovesc, cedează treptat terenul comunismului. Comuniștii însă observă că rezistența „Statului" nu contează pentru ei și că o biruință definitivă a stîngei trebuie repurtată nu împotriva „Statului" ci împotriva fasciștilor. Pentru stînga pericolul e la extrema dreaptă, în concepția acestor huligani cari nu dezertează cînd trebuie. Conducătorii armatelor nefamiliarizați cu problemele politicei de stînga nu și-au dat seama. S'au găsit însă simplii „subofițeri" cari au organizat rezistența. Mussolini și Hitler aduc pentru Italia și Germania biruința spiritului național ostășesc.

Ce-a făcut în asemenea condițiuni clasa conducătoare dela noi? Politicianii noștri s'au văzut prinși din două părți. Deoparte Generația Unirii întoarsă depe front, de alta puterea comunistă. Democrații noștri și-au zis: Ii vom întrebuința pe nepoftiții aceștia întorși din războiu împotriva comuniștilor, dar încadrîndu-i bine în partide politice „de ordine", pentru a putea fi la nevoie compromiși. Astfel îl vedem imediat după război pe generalul Averescu cu un guvern ticluit peste noapte pentru a reprima acțiunea comunistă. Planul a reușit. Alți soldați, de pildă

www.dacoromanica.ro

Ion Mihalache, au fost puşi să patroneze democraţia de stînga alăturea de comuniştii cari plecaseră aparent fruntile. Iuliu Maniu fiind prea intransigent a trebuit să plece în concediu.

La conducerea Romîniei după războiu a rămas o clasă parazitară care s'a primenit numai cu aceia ce-au putut fi compromişi, renunţînd la linia de onoare a soldatului Unirii.

Dar adevărata generaţie a Unirii să se fi pierdut cu totul? Spiritul nou ce s'a botezat pe creste de Carpaţi şi în Cîmpia Moldovei să se fi înecat fără urmă în mocirla politicianismului? „Spiritul adevărului trăeşte în veac", el nu poate fi înecat cu toate mocirlele lumii! Flacăra sfîntă a fost luată de generaţia următoare şi purtată cu mai multă căldură înainte, ca să lumineze acum departe pînă în Spania, spiritul pentru prima dată romînesc în întregime, al generaţiei Unirii.

Aşa se defineşte generaţia dela 1922: *sufletul soldatului ce a dat Unirea, întinerit, curat şi gata de noui jertfe şi lupte.* Un suflet ce creşte aspru şi puternic.

Lupta pe care trebuie s'o ducă acum forţele externe iudeo-comuniste se îndreaptă pe de-o parte împotriva „ordinei de Stat", pe de alta împotriva reacţiunii tineretului legionar care regenerează generaţia Unirii.

Tactica iudeo-comunistă e: *Provocarea conflictului între generaţii.*

Terenul a fost pregătit un timp mai îndelungat, aşa încît la momentul oportun constatarea lui „ştiinţifică" să poată fi crezută.

După ce-am definit astfel poziţiile, vom arăta că în mod natural, fără intervenţia unor forţe externe *un conflict între generaţii nu există şi nici nu e posibil.*

III.

Generaţiile cari ar putea intra în conflict sunt: Generaţia sămănătoristă care oscilează în jurul vîrstei de 70 de ani, Generaţia Unirii care oscilează în jurul celei de 50 de ani şi Generaţia tînără în jurul celei de 30 de ani. Reprezentanţii caracteristici: pentru generaţia sămănătoristă: A. C. Cuza şi N. Iorga; pentru Generaţia Unirii: Generalul Cantacuzino-Grănicerul, pentru Generaţia tînără: Căpitanul.

Între Generaţia sămănătoristă şi legionari e o tensiune manifestată politic prin tensiunea dintre cuzism şi legionarism, dar numai parţial, căci cuzismul nu reprezintă Generaţia sămănătoristă. Un conflict între d-nii Cuza şi Iorga pe de-o parte şi le-

www.dacoromanica.ro

gionari de alta, nici n'ar putea fi considerat ca conflict între generaţii, ci o tensiune naturală pentru care vom aduce precizări. Conflict real ar putea fi între Generaţia Unirii şi cea tînără. Cine face parte din Generăţia Unirii? Cu siguranţă că în primul rînd aceia ce-au luptat pe front pentru Unire [1]). Spiritual această generaţie se defineşte prin tipul soldatului desăvîrşit. La războiu însă au luat parte şi atîţia cari erau incadraţi în generaţia sămănătoristă, naţionalişti democraţi, şi aşa au rămas şi după războiu, aceştia cu siguranţă că nu se mai incadrează în Generaţia Unirii. Inseamnă aceasta că ei n'au contribuit la Unire? Nu. Pentrucă contribuţie au adus la unire şi generaţiile cari biologic muriseră de mult şi băeţii cari aveau să formeze apoi tînăra generaţie.

Dar depe front atîţia au dezertat, alţii au trădat chiar, iar acasă, printre cei buni şi corecţi şi de care se găsesc totdeauna şi în cea mai neagră mocirlă, acasă se formează tipul fripturist, masonul şi democratul de după războiu. Acesta face parte din Generaţia Unirii? Acesta e cel mult rugina verigii Unirii. Orice lanţ ruginește din pricina mediului înconjurător, cînd acesta nu e prielnic. Intre rugină şi verigă nu poate fi vorba de un conflict în sensul de luptă între generaţii. Ci mai degrabă de un conflict între o generaţie şi forţele externe care o mînîncă, o ruginesc. Luînd o comparaţie din chimie. Fierul ruginește foarte uşor într'un mediu umed, deci impur, bolnăvicios. Rugina e un corp în care pe lîngă elementul autohton, fierul, intră şi un element din mediul înconjurător, oxigenul, cu tendinţa de a altera substanţa autohtonă, de-a o internaţionaliza. *Ruginind lanţul generaţiilor, acesta e în pericol de a se rupe cînd vor interveni tensiuni externe.* Salvarea se obţine prin *deparazitare* şi deparazitarea se face mai întîi scoţînd lanţul dintr'un mediu unde am văzut că ruginește, din democraţia iudaică. Deparazitarea se face apoi *încălzind* fierul la o temperatură foarte mare şi în cazul acesta, rugina exterioară se desface iar, în fier curat şi impurităţile cari dispar.

Tocmai aceasta e tendinţa legionarismului: *deparazitarea.* Conflictul e evident, dar nu e vorba de un conflict între generaţii.

Mai rămîne o întrebare: Jidanii, cari au luptat şi ei pe front şi cei mai mulţi au dezertat, iar azi ne dau lecţii de naţionalism, unde îi încadrăm? Răspundem printr'un exemplu: O

[1]) Ins. Soc. II, 2, Gen. Unirii.

www.dacoromanica.ro

mînză de 3 ani şi o gîscă de 3 ani se găsesc păscînd pe aceeaş toloacă: fac ele parte din aceaş generaţie? Nu. Le lipseşte elementul comun biologic, care e cel mai important pentru a incadra pe cineva într'o generaţie. Jidanii, indiferent dacă au avut sau nu un rol la Unire, nu pot fi incadraţi nici măcar ca rugină a unei generaţii romîneşti. Ei, da, au generaţii în neamul lor, dar faţă de neamul nostru ei pot interveni numai ca forţe externe, pentru noi, sau împotriva noastră. Conflictul între ei şi noi deci nu e un conflict de generaţii.

Un conflict între generaţii e un conflict între tineri şi bătrîni, fiindcă o generaţie numără mai mulţi tineri şi alta mai mulţi bătrîni. Aci nu poate fi vorba de aşa ceva. Fiecare partid la noi îşi are tineretul lui şi fiecare bătrînii lui. *Lupta nu se dă între tineri şi bătrîni, ci între uscătură şi verdeaţă.* Între parazitism şi energie creatoare. Atîţia tineri, din generaţia tînără, sunt paraziţi. Din generaţia dela 1922 nici un sfert n'a rămas pe poziţii. Atîţia bătrîni sunt în schimb de partea generaţiei tinere. Cum se împacă lucrurile acestea cu exterminarea celor bătrîni?

Dar nu toţi Romînii înţeleg acestea şi astfel ei pot fi puşi în conflict între ei. Chiar şi cei buni, pe întuneric se pot ciocni unii pe alţii.

Există la noi această *tendinţă* de a pune în conflict înseşi generaţiile, tendinţa de a degenera lupta de deparazitare şi cea împotriva forţelor externe, — pe care acum toate generaţiile noastre o poartă cum înţeleg mai bine — într'un conflict între generaţii.

Chiar cuvîntul de conflict, în înţeles de exterminare, nici nu intră în dicţionarul naţionalist. Cuvintele conflict între generaţii, exterminare, luptă între clase, sunt proprii comunismului şi poporului jidovesc. Legionarii duc o luptă de deparazitare nu de exterminare. Stînga romînească, a d-lui Mihalache, dacă ar fi să primească o soluţie, ea va fi exterminată tocmai de comuniştii pe care-i susţine azi. Nicăieri naţionaliştii, nu că n'au exterminat pe autohtoni, dar au scăpat neatinşi şi semiţii, în schimb pretutindeni comuniştii au exterminat elita conducătoare, fie că era de dreapta sau de stînga. Cu ce drept afirmă deci d-l Ralea că tineretul romîn „aservit" lui Hitler — care nu i-a exterminat nici pe jidani — se va apuca să-i omoare pe Romîni?

Cum vedem „exterminarea bătrînilor" din partea tinerilor, nici nu se poate imagina.

In ce mod lucrează iudeo-comuniştii pentru a provoca totuşi un conflict?

www.dacoromanica.ro

IV.

a) In primul rînd forţele externe au căutat să-şi aservească una dintre generaţii, punînd-o în conflict cu celelalte. Lojile francmasonice, o serie de „teorii“ şi formule ca „democraţie“, „libertate, egalitate şi fraternitate“, „pacea universală“, materialismul istoric, etc. au coborît planurile etice, religioase şi naţionale ale conducătorilor. Tensiunile dintre generaţii aveau să se adîncească inevitabil. Mai întîi ca o reacţiune a celor bătrîni, a generaţiei precedente, apoi ca o reacţiune a celor tineri, generaţiile ce vor sesiza îndepărtarea dela planul de echilibru şi stabilitate. Generaţia dela 1848 nu s'a îndepărtat însă niciodată prea mult, pe plan etic şi naţional, de realitatea romînească. dimpotrivă, uneori s'ar puteu spune că ea a cîştigat în înălţime; ceea ce i-a permis să împlinească atîtea fapte mari. Ea s'a'ndepărtat numai ideologic de adevărul romînesc, francmasonisindu-se treptat. Generaţiile cari au urmat au fost împinse mai departe în această direcţie. Ele au reacţionat puternic în 1906 şi 1922 şi se pare că valul reîntoarcerii definitive va fi după alţi 16 ani la 1938.

Din punct de vedere etic şi naţional nici generaţiile următoare n'au putut fi cufundate în mocirlă. Ele sunt însă parazitate la maxim şi în tensiune ideologică.

b) *Adîncirea tensiunilor dintre generaţii.* Dela o epocă la alta, dela o generaţie la alta există diferenţieri ideologice. Toţi conducătorii Romîniei de dinainte de războiu erau democraţi convinşi. Pe atunci democraţia era încă un principiu revoluţionar necompromis etic şi naţional. Chiar conducătorii naţionalismului romînesc A. C. Cuza şi N. Iorga sunt democraţi convinşi. Războiul, cum spuneam, naşte un naţionalism nou, care nu contrazice principiile democraţiei ideale, dar are o altă bază de plecare, nu ideologică, ştiinţifică, ci una morală. Naţionaliştii noi construesc pe demofilie o nouă comunitate: naţiunea, rasa perfect structurată şi erarhizată. Nu mai e democraţie ci ierarhie. Trecerea dela vechiul la noul naţionalism e foarte greu de făcut. A. C. Cuza şi N. Iorga sunt şi rămîn dascăli ai naţionalismului. Nimeni nu pretinde să-i vadă legionari. Ca să fii legionar nu trebuie să fii mai întîi parlamentar şi ideolog, ci soldat. Nu cred că şi l-ar putea cineva închipui pe N. Iorga sau pe A. C. Cuza în alură de soldat. Ei sunt văzuţi de legionari în adevărata lor înălţime, dar unii şi alţii se găsesc pe alte poziţii. De aci urmează neînţelegeri naturale. D-l prof. Iorga caută cu orice ocazie să se ex-

www.dacoromanica.ro

prime împotriva „concepţiilor tineretului". Fiecare cuvînt de această natură e multiplicat de presa jidovească şi considerat ca grozav „conflict" între cei bătrîni „cari au creiat Romînia Mare" şi tineretul ce „a apucat pe cărări greşite". Pe de altă parte d-lui Iorga spre pildă i se prezintă tineretul ca un corp „anarhic şi dezordonat" care caută să-l extermine.

D-l Iorga protestează împotriva acestui tineret menţiuîndu-şi înălţimea şi nu că nu cere să fie exterminat tineretul pentru a se apăra de exterminare d-sa, dar protestează totdeauna cînd se iau măsuri ilegale împotriva tineretului. De data aceasta însă nu se mai ţine cont de d-sa şi nimeni nu-i mai multiplică protestul.

Pentru generaţia sămănătoristă, în special, e un mister naţionalismul acesta nou. Toată lumea se închină orbeşte unui singur om, „primul venit" şi nu mai urmează pe „bătrînii cărturari". Ce 'nseamnă această militarizare pe care poporul nostru n'a mai văzut-o? (Dar care popor a mai văzut-o?) Ce 'nseamnă aceste ieşiri „barbare" uneori, alteori de-un creştinism prea adînc? Ce poţi şti ce le trăzneşte într'o bună zi tinerilor acestora misterioşi şi plini de „misticism", să apuce pe cei bătrîni să le puie pînea 'n cap şi să le dea cu maiul ca 'n poveste.

Aceasta se străduesc jidanii să „dovedească".

c) *Izolarea generaţiilor.* Nu se pot lua „măsuri de ordine" atîta vreme cît e perfectă legătură între aceia ce luptă împotriva „ordinei de Stat". Ei trebuesc izolaţi în grupuri mai mici şi disparate. Un element bun de legătură între clasele sociale şi între generaţii chiar e studenţimea. Studenţimea a devenit deci un pericol pentru parazitismul constituit în „ordine de Stat", şi pentru forţele externe, iudeo-comuniste. De-aceea cînd frontul iudaic a crezut minerit să ia „noui măsuri de ordine", a inventat desordinele din Universităţi, a ţesut o nouă lege pentru garantarea ordinei în Universităţi, ţinînd absolut fără nici o justificare studenţimea în concediu pe timp de o lună. Amînîndu-se însă apărarea „loviturii de Stat", a fost rechemată studenţimea „să-şi vadă de carte", şi „să nu mai facă politică". Dar şi „bătrînii" reprezentativi sunt încercuiţi şi izolaţi de tineret. Ei sunt obligaţi să vestejească mereu, pentrucă li se cere, actele tineretului. Cele bune să nu le vadă, iar cele rele să le condamne. „Bătrînii" mai sunt apoi ţinuţi în şah prin manevrări oculte. Oficinile jidoveşti trimit scrisori de ameninţare semnate de legionari, lansează diferite svonuri. La toate acestea nu se poate da nici un răspuns fiindcă răspunsul se cenzurează.

www.dacoromanica.ro

In felul acesta se tinde la izolarea generaţiilor. Cînd această operă de provocare a conflictului dintre generaţii s'a efectuat suficient, au venit cei doi sociologi, Andrei şi Ralea, pentru a face o constatare „ştiinţifică" asupra „exterminării bătrînilor". Momentul tactic potrivit s'a ales în preajma „măsurilor de ordine".

In felul acesta i se atribuie tineretului „o nouă formulă de luptă". Fiii caută să-şi ucidă părinţii. Prilej pentruca naţionaliştii romîni de „religie mozaică" să întrebe: părinţii aceştia „ce-au creiat Romînia Mare" cu toate „meritele" lor să fie ucişi de tinerii „fără nici un merit", importatori de metode străine de neamul nostru? Tineretul vrea „să nimicească tot ce cu atîta trudă s'a cîştigat"? [1])

Aceasta e perspectiva ce li se prezintă celor „bătrîni": Veţi fi ucişi de tineret! E probabilă întrebarea: Ce să facem? Răspunsul va fi: Apăraţi-vă! E dreptul vostru! Desfiinţaţi organizaţiile „anarhice": Impuşcaţi şi pe conducători legionari! Compromiteţi-i, în sfîrşit, pînă nu e prea tîrziu; orice veţi face va fi pentru salvarea Statului şi a ordinei de Stat!

Concluzii Formula „exterminarea bătrînilor", e complect străină de aspiraţiunile tinerei generaţii. Ea e o invenţie de circumstanţă a parazitismului iudaic, care de azi înainte pe lîngă „ordinea de Stat" şi-a propus să apere şi viaţa marilor „bătrîni" cu condiţia ca ei să ia atitudine împotriva tinerei generaţii.

Nu „bătrînii" ci „tinerii" sunt în pericol de-a fi exterminaţi! Şi aceasta nu o spunem ca o formulă răspuns, fiindcă tineretul nu cere ajutor ci înţelegere. Nenorocirile ar creşte atunci cînd de fapt bătrînii neamului se vor pune în serviciul apărării parazitismului. In cazul cînd parazitismul străin, ascunzîndu-se după „ordinea de Stat", va încerca să se apere ordonînd forţei publice exterminarea biologică a tineretului, acesta va trebui să se apere. Apărarea va fi tratată ca exterminare a bătrînilor, a culturii, a monarhiei etc.

Pentru o mai bună înţelegere a faptelor ne-am străduit să ripostăm ştiinţificeşte şi la timp.

George Macrin

---

[1]) Ziarul „Morgenblatt" art. Kampf der Generationen, Mart 25, 1937.

www.dacoromanica.ro

REVISTA CĂRȚILOR.

Vasile Marin, *Crez de Generație.* Cu un *Cuvînt înainte de Corneliu Z. Codreanu* și o *Prefață de Nae Ionescu.* București, 1937, 230 pg. — Lei 70. — *Crez de Generație* a venit să se așeze lîngă *Cranii de lemn de Ion Moța și Pentru Legionari de Corneliu Z. Codreanu* ca a treia piatră fundamentală a doctrinei legionare. Despre această carte zice d-l *Nae Ionescu* în Prefață, că e „formularea cît mai precisă a unor realități trăite direct, pînă la contopirea în ele; contopire în așa măsură încît orice gest pe care îl faci nu mai e formulare sau expresiune, ci pur și simplu **mărturie.** Mărturie care uneori se poate înfățișa ca o carte, iar alteori ... o plecare pe front, în Spania".

*

Atragem atenția cititorilor noștri asupra unor cărți de greutate și importanță covîrșitoare pentru cunoașterea mișcării de regenerare a vieții noastre politice. D-l Mircea Eliade a editat o culegere a celor mai de seamă articole și studii politice, publicate în anii 1926 pînă 1933, ale profesorului *Nae Ionescu;* cartea poartă titlul *Roza Vînturilor* (București, Cultura Națională 1927, 450 pg. Lei 130). D-l *Nicolae Roșu,* autorul cunoscutei lucrări „Dialectica Naționalismului" (1935), publică în editura „Cugetarea" cartea *Orientări în Veac* (300 pg. Lei 75). — In colecția *Rînduiala* au apărut: *Ernest Bernea, Cartea Căpitanilor* (Horia, Tudor, Iancu). (76 pg, Lei 30) și *D. C. Amzăr, Naționalismul partidelor* (32 pg., Lei 5). Spre aceeaș zare de nouă viață romînească ne deschid vederea scrierile: *Ion Țenchea, Pe drumul unei credințe* (Timișoara, 1937, 168 pg., Lei 50); *Traian Herseni, Mișcarea Legionară și Muncitorimea* (București, 1937, 29 pg., Lei 5); *Pimen R. Constantinescu, Romînia și Italia* (Sibiu, Ed. Rev. „Curierul", 1937, 20 pg., Lei 10).

Mihail Manoïlesco, *Le Parti unique.* Institution politique de régimes nouveaux. Paris, des Oeuvres française (1937, 254 pg., 18 fr.). — Partidul unic este, după părerea autorului, *problema generală a epocei noastre.* El a apărut în cele mai diferite împrejurări politice și a fost adoptat de popoare deosebite ca civilizație și ca origine etnică. „Această apariție spontană a aceleiași instituții în mediuri polltice atît de deosebite arată observatorului *că e vorba de un fenomen general, care trebue să aibă cauzele și explicațiile sale generale*". Această lucrare completează teoria d-lui Manoilescu asupra corporatismului și asupra protecționismului, stăruindu-se de astădată asupra importanței factorului politic. Vorbind de mișcările cari tind a institui partidul unic în țările unde nu s'a înfăptuit încă această reformă politică necesară consolidării Statelor moderne, autorul dă mișcării legionare dela noi cuvenita atenție.

Radu I. Paul, *Viața Estetică.* Filosofia naturală a Frumosului și a Artei. Vol. I. Frumosul. Cluj, 1937, 336 pg. — O lucrare științifică de specialitate croită după planul vast și cuprinzător al unui sistem de Estetică generală. Sperăm că Universitatea din Cluj, care a înlesnit publicarea acestui volum, îi va da autorului tot sprijinul să tipărească și al doilea volum.

www.dacoromanica.ro

Leca Morariu, *Dela noi.* Ed. a V-a, revăzută şi adăogită. Cernăuţi, 1937, 120 pg., 40 Lei. — Cuprinde 9 poveşti culese din satele bucovinene. Minunat redate şi oglindind luminos felul de gîndire şi simţire al ţăranului nostru. Niciun tratat, oricît de savant, de psihologie socială nu ne poate apropia mai bine de înţelegerea sufletului sătenilor, cum o face această carte de poveşti. **Tr. Brăileanu**

Pompiliu Preca, *Scurtă expunere a Filosofiei lui Vasile Conta,* 1937. Un studiu cu atît mai preţios, cu cît s'a scris relativ puţin despre gîndirea şi scrisul lui Vasile Conta. Pentru atitudinea lui naţionalistă a fost proscris de „creatorii" de opinie publică românească. Broşura de faţă cuprinde o expunere clară a operei filosofului romîn. In mai puţin de 40 pagini ne face să cunoaştem întreaga gîndire a lui Vasile Conta. După felul complet cum este tratat subiectul, se pare că ne găsim în faţa unei pietre de temelie pentru o monografie a operei lui Vasile Conta. **Ion Ţurcan**

REVISTA REVISTELOR.

Revista de Pedagogie. Director: *C. Narly.* Cernăuţi. An. VII, Caietul I (Ian.-Martie 1937). La *Studii: J. Schröteler,* Ordinea de studii a Societăţii lui Isus; *I. Găvănescul,* Cetind pe J. J. Rousseau, Note şi reflexii; *M. Guşuleac,* Variaţia şi ereditatea ca factori principali ai evoluţiei în biologie; d-l *A. Tohaneanu,* scrie despre Învăţămîntul desenului. La *Politica şcolară,* d-l *Narly* scrie o dîrză notiţă privind ştirbirea autonomiei Universităţilor noastre de către actualul guvern. După această notiţă introductivă urmează discursul d-lui Iorga, rostit în Senat în aceeaş chestiune. La *Actualităţi,* între altele, o dare da seamă amănunţită a d-lui *C. Narly* asupra studiului nostru „Essai sociologique sur la liberté humaine", cu unele obiecţiuni foarte judicioase pentru cari îndeosebi îi suntem mulţumitori. ■ **Rînduiala.** Arhivă de gînd şi faptă românească. Apar 10 caete pe an. Redactori *D. C. Amzăr, Ernest Bernea, Ion I. Ioniţă, Ion Sămărineanu.* Red. şi Adm.: Bucureşti II, str. Francmazonă 7. Abonamentul: pentru 12 caete 200 lei. Vol. II, caetul 2 cuprinde: *D. C. Amzăr,* Destin legionar; *Ion Cornea,* Destinul istoric al Carpaţilor; *Radu Gyr,* Cîntec pentru slava de Arhangheli; *Haig Acterian,* Arta şi Naţiunea; *Ion I. Ionică,* O dată europeană a muzicii romîneşti (Oedip) Insemnări. — Vol. II, Caetul 3 ne aduce: *Corneliu Z. Codreanu,* Pentru noua rînduială; *Aron Cortuş,* Un gînd ca un cui (versuri); *Nicolae Popp,* Consideraţiuni etno-demografice asupra populaţiei Romîniei. Insemnări. ■ **Libertatea.** Foaie pentru săteni şi muncitori, întemeiată la Orăştie în anul 1902. Director sufletesc: † *I. Ion Moţa.* Director vremelnic: *Pr. Ioan Moţa.* Red. Orăştie, jud. Hunedoara, Adm.: Bucureşti I, Calea Victoriei 63. Această gazetă e cel mai curat izvor de doctrină legionară. In ea vibrează sufletul eroic al lui Ionel Moţa, în ea neînfrîntul luptător naţionalist Pr. Ioan Moţa ne îmbărbătează la neînduplecată luptă întru apărarea Neamului şi a Bisericii lui Hristos. ■ **Jurnal de Psihotehnică.** Director: *C. Rădulescu-Motru,* Redactori: *I. M.*

www.dacoromanica.ro

Nestor şi *G. C. Bontilă.* Red. şi Adm.: Bucureşti, str. Edgar Quinet. Abon. 125 lei anual (apare de cinci ori pe an). Au apărut pînă acum două n-re (Ian.-Febr. şi Martie-Apr. 1937) cu studii interesante precum şi note şi informaţiuni bogate şi cu un buletin bibliografic foarte util pentru specialişti.

Am mai primit la redacţie:

Cărţi şi broşuri:

Ion Ţenchea, Noua orientare constituţională a Europei. (Biblioteca cercului juridic Bănăţean, No. 4) Timişoara, 1937. 32 pg. — *Cristache Ch. Milian,* Problema agrară. Majorat agricol? sau Obştii săteşti? T.-Măgurele, 1937. 112 pg. Lei 50. — *G. Maxim-Burdujanu,* Suceava, Centru de artă. Suceava, 1937. 82 pag. — *M. C. Manucă,* Concepţia etică în opera poetului Gr. Alexandrescu. 1937. 88 pg. Lei 35. — *Const. Popescu-Balteni,* Sociologia Românească şi bugetele gospodăriilor agricole? Cluj. 10 pg. — *I. O. Suceveanu,* De pe dealuri uitate. (Poezii). Mediaş, 1937. 32. pg. — *Tiberiu Viişoara,* Floare albastră (Poezii). Tecuci, 1937. 30 pg.

Reviste

Predania, Bucureşti. ■ **Orientări,** Moineşti-Bacău. ■ **Ideea Românească,** Bucureşti. ■ **Prometeu,** Braşov. ■ **Gînd Românesc,** Cluj. ■ **Avînturi Culturale,** Bîrlad. ■ **Blajul,** Blaj. ■ **Buletinul A. G I. R.,** Bucureşti. ■ **Curierul economic şi social,** Sibiu. ■ **Eu şi Europa,** Deva. ■ **Preocupări didactice,** Piatra-Neamţ. ■ **Freamătul Şcoalei,** Cluj. ■ **Ogorul Şcoalei,** Turda. ■ **Învăţătorul Bănăţean,** Lugoj. ■ **Cuvîntul nostru,** Dorohoi. ■ **Pentru inima copiilor,** Bucureşti. ■ **Plaiuri Săcelene,** Satulung-Săcele Braşov. ■ **Cuget Moldovenesc,** Bălţi. ■ **Izvorul tămăduirii,** Huşi. ■ **Iubiţi Biserica!,** Monastirea Slatina, jud. Baia. ■ **Pagini Literare,** Turda. ■ **Almanahul Străjerilor,** Bucureşti. ■ **Străjerul,** Cîmpulung-Mold. ■ **Caetul Străjerului,** Rarancea, jud. Cernăuţi. ■ **Şcoala Ţăranului,** Bucureşti. ■ **Valahul,** Bucureşti. ■ **Revista Dobrogeană,** Constanţa. ■ **Vatra,** Revista învăţ. din jud. Năsăud. ■ **Sbuciumul,** Ploeşti.

Ziare şi Foi

Glasul Strămoşesc, Cluj. ■ **Omul Nou,** Brăila. ■ **Ideea Naţională,** Buzău. ■ **Cuvîntul Argeşului,** Piteşti. ■ **Legionarii,** Bazargic. ■ **Progresul,** Bucureşti. ■ **Macedonia,** Bucureşti. ■ **Ogorul,** Bucureşti. ■ **Cuvîntul Satelor,** Lugoj şi Timişoara. ■ **Decalogul,** Bucureşti. ■ **Făclia,** Oradea. ■ **Chemarea Naţionalistă,** Iaşi. ■ **Drum drept,** Tg.-Mureş. ■ **Ecoul economic,** Alba-Iulia. ■ **Informaţii Comerciale,** T.-Măgurele. ■ **Casca,** Bucureşti. ■ **Ogorul Învăţămîntului Românesc,** Bucureşti.

www.dacoromanica.ro

www.dacoromanica.ro